

புறநானூறு - பதிற்றுப்பத்து : அறிவியல் கலைச்சொற்கள்

செ. தேவி & செ.த. ஜாக்குலின்
அகராதியியல் துறை
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்.

ஆய்வு நோக்கம்

- சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகைப் புற இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள அறிவியல் கலைச்சொற்களைக் கண்டறிந்து தரப்படுத்துவதன் மூலம் அறிவியல் தொழில்நுட்பத்தின் மொழிச் சிக்கல்களுக்கும், அறிவியலின் முன்னோடி தமிழ்மொழிதான் என்பதையும் வெளிக்கொணர்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

- சங்க இலக்கியங்களில் புற இலக்கியங்களான புறநானூற்றிலும் பதிற்றுப்பத்திலும் மட்டுமே இடம்பெற்று பிற சங்க இலக்கிய நூல்களில் இடம்பெறாத அறிவியல்தமிழ்க் கலைச்சொற்களை இனங்கண்டு எடுத்தியம்புவதோடு அச்சொற்களுக்கான அறிவியல் பின்புலங்களையும் விளக்குவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

திறவுச் சொற்கள்

- கலைச்சொற்கள், எறும்பு, செம்மீன், பைஞ்ஞிலம், துவை, மத்து, முழா, மென்பால், வடக்கு, வன்னி, வெப்பு.

முன்னுரை

“வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ

எழுத்தொடு புணர்த சொல்லாகும்மே”

(தொல்.எச். 5)

இந்நூற்பாவில் தேவபாஷையான வடமொழி பிறமொழிகளின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தியது போல் செந்தமிழின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்த முடியாமல் இருந்த நிலையைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. இவ்வகையில் தமிழ்மொழி இன்றைய காலக்கட்டத்தில் அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப முன்னேற்றத்திற்கு ஈடு கொடுக்கும் தன்மையும், சிறப்பும் பெற்றுள்ளதை அறிவியல்தமிழ் என்ற நான்காம் தமிழின் மூலம் உறுதிப்படுத்தியுள்ளதைப் பல ஆய்வுகள் வழி அறியமுடிகிறது..

அறிவியல்தமிழ் இன்றைய காலத்தில் தோன்றியது அல்ல; இதனைப் பழந்தமிழரின் பழமையான நிகண்டுகள், இலக்கணங்கள், இலக்கியங்களிலிருந்தும் நீண்ட வரலாற்றை அறிவியல் என்று பெயரிடாமலே தமிழரின் வாழ்வில் ஒன்றாக கலந்துள்ளது என்றும் பல்வேறு சான்றுகள் வழி அறிய முடிகிறது. அவ்வகையில் பழந்தமிழ்ப் புற இலக்கியங்களில்

பயன்படுத்தியுள்ள அறிவியல்தமிழ்க் கலைச்சொற்களைச் சுட்டிக் காட்டுவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

புற இலக்கியம்

புற இலக்கியம் என்பது பழந்தமிழரின் அரசாட்சி, போர், வீரம், வெற்றி, கொடை, மரபு, போன்றனவற்றை மட்டும் விளக்காமல் அறிவியல் துறைகளான உயிரியல், உளவியல், கணிதவியல், வானியல், மருத்துவவியல், தொழிலியல், மண்ணியல் போன்ற பல்வேறு துறைகளைப் பற்றியும் விளக்குவதோடு அதன் பின்புலங்களையும் காட்சிப்படுத்துகிறது. எனவே புற இலக்கியங்கள் அறிவியல் பெட்டகமாகவும் திகழ்கின்றன.

கலைச்சொற்கள்

பல அறிவுத் துறைகளிலும் பயன்படுத்தக்கூடிய துறைச் சொற்களே கலைச்சொற்களாகும்.

“கலைச்சொல் என்ற கருவியை உருவாக்குவதன் மூலமாக மட்டுமே அறிவியல் – தொழிலியல் செய்தித் தொடர்புகளை மேம்படுத்த முடியும் என்பதை உலகிற்கு உணர்த்தியவர் கலைச்சொல்லின் தந்தையான பேராசிரியர் யூஜின் ஊஸ்டர் ஆவார்.” (கலைச்சொல்லாக்கம், இராதாசெல்லப்பன், ப. 1)

இதனடிப்படையில் புற இலக்கியங்களான புறநானூறு மற்றும் பதிற்றுப்பத்தில் மட்டுமே இடம்பெற்ற சில சொற்களை கலைச்சொற்களின் அடிப்படையில் விளக்கும் நோக்கில் எடுத்தாளப்படுகின்றன.

எறும்பு (Ants)

எறும்பானது மழை வருவதை முன்பே அறிந்து நீர்பெருகும் இடத்தை விட்டுத் தன் முட்டையை வரிசையாக அனைத்து எறும்புகளும் தூக்கிக் கொண்டு மேட்டுப் பகுதியை நோக்கி சேரும் என்ற செய்தியை,

“பொய்யா எழிலி பெய்விடம் நோக்கி
முட்டை கொண்டு வற்புலம் சேரும்
சிறுநுண் எறும்பின் சில்லொழுக்கு ஏய்ப்பச்” (புறம்.173-7)

என்னும் அடிகள் விளக்குகிறது. மேலும்,

“நெய்த்தோர் தூஉய நிறைமகிழ் இரும்பலி
எறும்பு மூசா இறும்பூது மரபின்” (பதிற். 30-38)

என்ற பாடலடி பலியிடும் உணவை எறும்புகள் மொய்க்காது என்பதையும் உணர்த்துகிறது.

தொல்காப்பியத்தில் மட்டுமே இடம்பெற்றுள்ள ‘எறும்பு’ என்ற மூவறிவு உயிரினச் சொல்லானது வேறு எந்தச் சங்க இலக்கியத்திலும் இடம் பெறவில்லை. புற இலக்கியங்களான புறநானூற்றிலும் பதிற்றுப்பத்திலும் மட்டுமே இச்சொல் புலவர்களால் கையாளப்பட்டுள்ளது.

செம்மீன் (செவ்வாய் - Mars)

முந்நீராகிய கடலின் நடுவே செல்லும் படகின் ஒளி போலச் செவ்வாய் என்ற விண்மீன் வானில் விளங்குவதை,

“முந்நீர் நாப்பண் திமில்சுடர் போலச்

செம்மீன் இமைக்கும் மாக விசம்பின்”

(புறம். 60-2)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

இதுவே பதிற்றுப்பத்தில் ‘செம்மீன்’ என்ற சொல்லின் பொருள் ‘அருந்ததி’ என பயின்றுள்ளது. பழந்தமிழர் கற்புக்கு எடுத்துக்காட்டாக அருந்ததியைக் கூறினர் என்ற மரபுச் செய்தியை,

“விசம்பு வழங்கு மகளிருள்ளும் சிறந்த

செம்மீன் அனையள், நில் தொல் நகர்ச் செல்வி;”

(பதிற். 31-28)

என்ற பாடல் வரிகள் சேரனின் மனைவி வானுலகத் தேவ மகளிருள் சிறந்து விளங்கும் அருந்ததியை ஒத்து விளங்கினாள் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறது. மேலும் பதிற்றுப்பத்தில் 89-19, பாடலில் அருந்ததியைக் குறிக்க ‘மீன்’ என்ற சொல்லையும் கையாண்டுள்ளனர். இது விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

பைஞ்ஞிலம் (மக்கள் கூட்டம், படைத் தொகுதி)

‘பைஞ்ஞிலம்’ என்ற கலைச்சொல் மக்கள் தொகுதியைக் (படைஞர்) குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

“பன்னூறு அடுக்கிய வேறுபடு பைஞ்ஞிலம்”

(புறம். 62-10)

என்ற புறநானூற்று அடி விளக்குகிறது.

சேர அரசனின் வெண்கொற்றக்குடை மக்கள் தொகுதிக்குப் பாதுகாப்பு வழங்கும் என்ற செய்தியை,

“அரணம் காணாது, மாதிரம் துழைஇய

நனந்தலைப் பைஞ்ஞிலம் வருக, இந்நிழல்’ என,

(பதிற். 17-9)

இப்பாடல் எடுத்துரைக்கிறது. மேலும்,

“உண்ணாப் பைஞ்ஞிலம் பனித்துறை மண்ணி,”

(பதிற். 31-6)

என்ற பாடலடியில் வரம் வேண்டி உண்ணாமல் இருந்து மக்கள் கூட்டம் குளிர்ச்சியுடைய நீரில் நீராடி திருமாலை வணங்கி மகிழ்ந்தனர். இந்த சொல்லானது படைத் தொகுதியையும் மக்கள் கூட்டத்தையும் குறித்தது; தற்போது வழக்கில் இல்லை.

மத்து (தயிர் கடையும் கருவி)

காலை நேரத்தில் பாணையில் தயிரிட்டு மத்தினால் கடையும் ஒலி கேட்பதற்கு முன்னரே பகைவரின் பசுக்கூட்டத்தை மீட்டு வந்து சுற்றத்தாருக்கு பகிர்ந்து அளித்தனர். இதனை,

“வெண்கோள் தோன்றாக் குழிசியொடு,

நாள் உறை மத்து ஒலி கேளாதோனே?”

(புறம். 257-13)

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்
அறிவியல் தமிழ் மற்றும் தமிழ் வளர்ச்சித் துறை,
அனைத்திந்திய அறிவியல்தமிழ்க் கழகம்
பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கம்

“தமிழில் அறிவியல்”

“Concept of Scientific Tamil”

பிரணவ் தமிழியல் ஆய்விதழ்.

Volume:2 Issue:1 February 2023

என்ற வரிகளால் அறியமுடிகிறது.

மத்தொலிகள் கேட்ட இல்லத்தில் இசைக் கருவிகளின் ஒலி கேட்டதை,

“மத்து உரறிய மனை இன் இயம் இழிழா:” (பதிற். 26-3)

என்ற பதிற்றுப்பத்து பாடலின் மூலம் அறியமுடிகிறது. மேலும், ஆயர்களின் வாழ்க்கையில் பசுக்களின் முக்கியத்துவத்தையும் தயிர் கடையும் தொழிலையும்,

**“மத்துகயிறு ஆடா வைகற்பொழுது நினைபூஉ
ஆன்பயம் வாழ்நர் கழுவுள் தலைமடங்கப்”** (பதிற். 71-16)

என்னம் இப்பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

‘மத்து’ என்ற சொல்லை இன்றும் தமிழர்கள் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். இதற்கு மாற்றுச் சொல் பிறக்காமல் பழமையைக் கையாண்டு வருவது சிறப்பாகும்.

முழா (பறை, ஆரம், முழவு, முரசு) Drum category

முழவு என்பது இன்றையக் காலக்கட்டத்தில் மத்தளம் என்ற பொருளில் அறியப்படுகிறது. முழவு என்பதற்குச் சங்க இலக்கியத்தில் பறை, ஆரம், முழவு, முரசு போன்ற ஒரு பொருள் பல சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“மண்முழா மறப்ப” (புறம். 65-1)

என்றும்,

“நெடுநகர் வரைப்பில் படு முழா ஓர்க்கும்” (புறம். 68-17)

என்றும் முழவின் ஓசை குறிப்பிடப்படுவதை அறியமுடிகிறது.

பனை மரத்தின் அடியைப் போன்று தோற்றம் கொண்டது முழவு என்பதை,

“முழா அரைப் போந்தை பொருந்தி நின்று” (புறம். 85-7)

“முழா அரைப் போந்தை யரவாய் மாமடல்” (புறம். 375-4)

என்னும் புறப்பாடல் வரிகள் எடுத்துரைக்கிறது.

விறலி சிறு முழவைத் தோளில் சுமந்து நின்றதைப் புறநானூறு 102-2 அடி குறிப்பிடுகிறது. மேலும் புறம் 152-4 பாடலில் முழவு பற்றிய பண்டையச் செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளது.

“முழாஇமிழ் துணங்கைக்குத் தழூஉப்புணை யாகச்” (பதிற். 52-14)

என்னும் இவ்வடி முழா ஒலிக்கத் துணங்கைக் கூத்து மகளிர் ஆடுவார்கள் என்பதைக் கூறுகிறது.

மென்பால் (மருத நிலம்)

‘மென்பால்’ என்னும் சொல் மருத நிலத்தைக் குறிப்பிடுவதை,

“மென்பாலா னுடனணைஇ” (புறம். 384-1)

“வன் புலம் தழீஇ மென்பால் தோறும்” (பதிற். 75-8)

என்னும் அடிகள் விளக்குகிறது. ‘மென்பால்’ இன்று ‘வயல்’ என்ற பொருளில் வழங்கப்படுகிறது.

புறநானூற்றில் மட்டும் மருத நிலத்தைக் குறிக்க 'மென்பால்' எனவும், முல்லை நிலத்தைக் குறிக்க 'வன்பால்' (புறம். 384-4) எனவும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

வடக்கு (திசை)

வடக்கு என்ற சொல் இன்றும் நடைமுறையில் உள்ளது. இதனை புறநானூறும் பதிற்றுபத்தும்,

“வடாஅது பனி படு நெடு வரை வடக்கும்,” (புறம். 6-1)

“வறிது வடக்கு இறைஞ்சிய சீர் சால் வெள்ளி” (பதிற். 24-24)

எனக் குறிப்பிடுகிறது.

வன்னி (மரம் – Prosopis cineraria)

வன்னி மரம் ஆப்கானித்தான், ஈரான், ஓமான், பாகிஸ்தான், சலூதி அரேபியா, ஐக்கிய அரபு நாடு, யெமன், உள்ளிட்ட மேற்காசியாவிலும் தெற்காசியாவில் இந்தியாவிலும் காணப்படுகிறது. இம்மரம் அவரையினங்களைச் சேர்ந்த ஒரு பூக்கும் மரமாகும். இது பல பெயர்களைக் கொண்டு பல நாடுகளில் வழங்கப்படுகிறது. இந்திய மொழிகளான கன்னடத்தில் 'பன்னி' என்றும், மராத்தியிலும், ஹிந்தியிலும், குஜராத்திலும் 'சும்ரி' என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

இம்மரம் இராஜஸ்தான், சிந்து மாகாணத்தின் மாநில மரமாகும்.

இம்மரம் சோழ மன்னர்களின் குல மரம் என்னும் சிறப்பிணையுடையது. இம்மரமானது தஞ்சை பெரிய கோவிலிலும், கங்கைக் கொண்ட சோழபுரத்திலும் இடம்பெற்றுள்ளது என்பதையும் 1000 ஆண்டு பழைமையான என்பதையும் *விக்கிப்பீடியா* குறிப்பிடுகிறது.

மேலும் இன்றும் தமிழகத்தில் பல கோவில்களில் தல விருச்சமாக வன்னி என்ற பெயரிலே அழைக்கப்பட்டு வருகிறது (விருத்தாசலம் விருத்தகிரீஸ்வரர் கோயில்). வன்னி மரம் பல மருத்துவக் குணங்கள் கொண்டதாகும்.

இம்மரத்தைப் பற்றி,

“ஆனா மண்டை வன்னியந் துடுப்பின்” (புறம். 372-7)

என்ற பாடலடியில் பேய் மகளிர் வன்னி மரத்தின் கம்பைத் துடுப்பாகக் கொண்டு உணவு கிண்டிச் சமைத்தனர் என்றும்,

“வன்னி மன்றத்து விளங்கிய காடே” (பதிற். 44-23)

என்னும் அடி இடுகாடு வன்னி மரங்கள் நிற்கும் மன்றத்தைக் கொண்டு விளங்குவதையும் எடுத்துரைக்கிறது. இச்சொல் இன்றும் வழக்கில் உள்ளது.

வெப்பு (வெம்மை - வெப்பம்)

'வெப்பு' என்ற சொல் இன்று வழக்கிழந்துள்ளது.

“துப்புத் துறைபோகிய வெப்புடைத் தும்பை” (பதிற். 39-3)

வெம்மையையுடைய போருக்குரிய தும்பை மாலையைச் சூடினார் என்ற கருத்தைச் சுட்டுகிறது.

“வெப்புடைய மட்டுண்டு”

(புறம். 24-5)

இப்பாடலில் வெம்மையுடைய மதுவை உண்ட செய்தியைக் குறிப்பிடப்படுகிறது. மேலும், புறம். 11-8, 397-17 ஆகிய இரண்டு பாடல்களிலும் இச்சொல் கையாளப்பட்டுள்ளது.

துவை (உணவு)

‘துவை’ என்ற சொல்லிற்கு இறைச்சி, ஒலி, பிண்ணாக்கு, புளிங்கறி, ஆணம், துவையல், ஆற்ற, துளசி போன்ற பொருள்களை நிகண்டுகள் தருகின்றன. இன்று இச்சொல்லைத் துணி துவைத்தல் என்ற பொருளிலும் வழங்குகின்றனர்.

புறநானூற்றில் இச்சொல் ஐந்து இடங்களில் இடம்பெற்றுள்ளது. அவைகள்,

“பூநாற்றத்த புகைகொளீஇ யூன்றுவை” (புறம். 14-13)

“அட்டான் றானாக் கொழுந்துவை யூன்சோறும்” (புறம். 113-2)

“குய்கொள் கொழுந்துவை நெய்யுடை யடிசில்” (புறம். 160-7)

“குய்குரன் மலிந்த கொழுந்துவை யடிசில்” (புறம். 250-1)

“அமிழ்தன மரபி னூன்றுவை யடிசில்” (புறம். 390-17)

இவ்வடிகளில் ஊனுடனும், சோறுடனும் துவையலைச் சேர்த்து உண்டதையும், துவையலின் சுவை அமிழ்தம் போன்று இருந்ததையும் விளக்குகிறது. இச்சொல் வேறு எந்தச் சங்க இலக்கியத்திலும் காணப்படவில்லை. இவற்றின் மூலம் தமிழரின் உணவில் துவையல் இருந்த இடத்தை அறியமுடிகிறது.

முடிவுரை

பண்டையத் தமிழரின் புற வாழ்க்கையைக் கண்ணாடிப் போன்று பிரதிபலிப்பது சங்க இலக்கியப் புறநானூறும் பதிற்றுப்பத்துமாகும். இவ்விரு இலக்கியங்களிலும் கலைச்சொற்களின் பழமையும், செறிவையும் அறிந்துக்கொள்ள முடிகிறது. மேற்குறிப்பிட்ட சொற்கள் இன்று எந்நிலையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்றும், சொற்களின் சொற்பொருள் மாற்றத்தையும், அச்சொல்லை மீண்டும் பயன்படுத்தி அறிவியல் துறைக்குப் புதிய சொல்லாக்கத்தைப் பெற உதவுகின்றன என்பதையும் இக்கட்டுரையின் வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

துணை நின்ற நூல்கள்

1. புறநானூறு, உ.வே.சாமிநாதையர் – 1985.
2. பதிற்றுப்பத்து, உ.வே.சாமிநாதையர் – 1941.
3. சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு, பெ. மாதையன் – 2007.
4. Index of Puranaanuru, V.I. Subramoniam -1962.
5. கலைச் சொல்லாக்கம், இராதாசெல்லப்பன் – 2006.

